

N°. 48. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

13de Møde.

Løvedagen d. 16. April.

(Fortf.).

Monrad (fortf.): Efter min Mening er der, naar Regjertingen bruger hele det constitutionelle Maskineri paa en klog og beständig Maade, ikke saa overordentlig stor Vanskelighed forbundet med den hele Sag. De ærede Herrer, der, som jeg troer, føle sig besværede af dette Spørgsmaals Vigtighed (Hør!), ville maaskee føle sig ikke lidet beroligede, naar de see, at det, vi afgjøre, er egentlig høist ubetydeligt (Hør! Latter!), og egentlig er temmelig ligegyldigt. De ærede Herrer, som ere betænkelige ved at stemme Ja eller Nei, ville letteligen indsee, at det egentlig er en temmelig ligegyldig Sag (Grundtvig: Saa?) enten de stemme Ja eller Nei, under Forudsætning af, at vi ikke have en tilfældig Regjering, der vil lade sig lede til at handle i Ubefindighed, men en klog Regjering, der vel overvejer hele det constitutionelle Maskineri, som man bruger her. Jeg troer, det er temmelig afgjort, saaledes staaer det for mig, at med en Majoritet af $\frac{3}{4}$ vil denne Sag have Vanskelighed ved nogenstunde at gaae igjennem (Ja), hvis de ærede Herrer staae saa stibt paa at være Livvagt om disse Paragrapher i Kongeloven; men saa er der heller ikke Noget i Veien for at føre denne Sag igjennem med simpel Majoritet. Siger man, vi have Grundlovens § 4, saa siger jeg, saa have vi Grundlovens § 4. Denne Sag er slet ikke Noget, der er forbundet med saa stor Ulempe, at en klog og beständig Regjering skulde føle sig besværet deraf (Bevægelse). Jeg skal tillade mig at vise, hvorledes det, efter min Mening, vil

være den ene rigtige Veie, som Regjeringen kan betræde, naar den ikke kan gjennemføre Sagen med en Majoritet af $\frac{3}{4}$, og ikke kan komme over den Forhindring, § 4 giver; denne Veie vil være at have § 4. Saaledes som jeg idetmindste har tænkt mig § 4, vilde den væsentlig komme til Anvendelse; naar der var Tale om en Person, om en bestemt Person; dengang det første Udkast til Grundloven blev udarbejdet, var dette Tanken. Det har ogsaa viist sig, at der er ikke en eneste Stemme i Saalen, der ikke med Glæde hilser den, der er bestemt til at være Thronfølger (Hør!). Det har altsaa viist sig, at i den Henseende er § 4 ganske rigtigt beregnet, og at det vilde være let med Hensyn til Personen at tilveiebringe Genstemmighed. Man fandt derimod Betænkelighed ved, naar der var Tale om en Person, at gaae den Veie, som i § 100 er foreskrevet. Og hvorfor? Fordi man var bange for, at netop denne Mellemtid — der vil altid hengaae nogen Tid, og efter Omstændighederne en temmelig lang Tid — vilde give de modsatte Partier, der staae mod hinanden, Spillerum, og trække Folket ind i denne Kamp mellem modsatte Personer, der staae ligeoverfor hinanden. Man vilde paa den ene Side indskærpe Regjeringen Besindighed i at bruge § 4 ved Bestemmelsen om en Majoritet af $\frac{3}{4}$, og paa den anden Side forebygge, at ikke muligt Folket skulde ligesom samle sig i 2 Leire, hvis der var forskellige Personer, som kunde komme i Betragtning. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg har tænkt mig, at Forandringer i den engang i Kongeloven etablerede Arvesølge laae uden for § 4, og jeg troer ogsaa, at dette er udtalt, hvis jeg ikke tager feil, i sin Tid af den ærede 4de Rigsdagsmand for Sore Amts 4de Kreds (Grundtvig). Jeg maa